

voksede hendes Uro. Hun var ikke alene bedrøvet over, at hun igen skulde skuffe ham. Med moderlig Bekymring tænkte hun ogsaa paa, at han vilde blive dyngvaad og maaske forkøle sig og blive syg.

I sidste Øjeblik fandt hun paa en Udvej. Hun vilde telefonere til ham fra en Kiosk. Hun kastede sin Regnkappe om sig og forklarede Moderen, at hun nødvendigvis maatte løbe over til Boghandleren for at købe Papir og Frimærker.

Hun var saa heldig at faa ham ringet op, netop som han stod med Tøjet paa for at gaa. Han kendte straks hendes Stemme og sagde, endnu før hun havde forklaret sig:

»Tør jeg virkelig tro paa, at det er Dem? De har saa tilgivet mig?«

»Det vil vi ikke snakke om nu. Jeg har blot villet forhindre, at De gik ud og forkølede Dem i det skrækkelige Vejr.«

»Hvornaar skal jeg da se Dem?«

»Imorgen, tænker jeg.«

»Men der er saa forfærdelig længe til imorgen. En hel Evighed.«

Det syntes ogsaa Jytte nu, da hun hørte hans Stemme og følte sig ham saa nær; og hun fandt igen paa Raad. Hun kom til at huske paa, at hendes Mor om Aftenen skulde til Fødselsdagsselskab hos en gammel Veninde paa Frederiksberg. Hun vilde